

Гимназијалац

Лист ђака Српске гимназије „Никола Тесла” у Будимпешти, школска година 2018/19. број 2.

Садржај

Свети Сава	3
Брисел	4
Мој живот није епизодна улога	6
Пантљике.....	8
Дани матерњег језика	11
Сретење	12
Штит	13
Златни кошаркаши.....	14
Уживај	16

„Гимназијалац”

лист ђака Српске гимназије „Никола Тесла” у Будимпешти, школска година 2018/2019. број 2.;

Уредник: Тамара Зечак

Редакција: Марија Јовановић, Мила Петровић, Урош Симић, Миона Мејић, Софија Цветковић, Јована Жугић, Огњен Малушић

Технички уредник: Зоран Меселџија

Дизајн: Огњен Малушић

Одговорни професор: Драгомир Дујмов

Лектура: Драгана Меселџија

За издавача: др Јованка Ластић, директор
Издавање је помогло Министарство људских ресурса

Реч уредника

Драги моји СОШИГ-овци!

Зимски распуст се одавно завршио и школска година је у пуном јеку. Ово је за мене а, мислим и за све вас, један од најдужих и најтежих периода школске године. Сви ћемо се сложити да живот нас гимназијалаца није нимало лак. Ту су свакодневна устајања у ране јутарње сате, одласци у школу, бројна испитивања, контролни задаци и наравно прегршт домаћих које треба урадити поред бројних ваннаставних активности, тренинга, приватних часова енглеског или немачког, шетње по Пешти или можда незаобилазне поподневне дремке. Знајте да ће и овај период брзо проћи и да ће се све променити са доласком лепшег и сунчанијег времена које сви жељно ишчекујемо. Ипак сада када је напољу још увек хладно и немамо толику жељу за смрзавањем, количина обавеза је све већа, а наша жеља за обављањем истих све мања, мислим да нам је свима потребно да направимо паузу и мало „охладимо” главу. Најбољи вид одмора је, како другачије, неко уз нови број вашег омиљеног часописа „Гимназијалац”.

Редакција „Гимназијалца” се потрудила да у овом броју сумира утиске и догађаје из претходног периода. У овом броју ћете моћи да прочитате како су се у нашој школи прославили празници Свети Сава и Сретење. Никако нисмо могли да не споменемо један од најважнијих догађаја за наше матуранте, а то је наравно свечаност предаје пантљика. Као и сваке године овај догађај је био препун веома јаких и изражених емоција како матураната, тако и њихових родитеља, професора, разредних старешина, пријатеља и уопште свих присутних који су уживали у плесу матураната и програму који су месецима спремали ученици 11-их разреда. Ни овај број не може да прође без текстова о великим успесима наших кошаркаша који се поред бројних утакмица вредно спремају за Државно првенство. Такође, сазнаћете и како су се чланови драмске секције провели у Бриселу и какве су овације доживели након изведбе представе „Судбине у магли” а ту су и текстови наших креативних ученика уз које сам сигурна да ћете уживати.

Пуно поздрава, до следећег броја шаље вам

Тамара Зечак, 10.ц

СВЕТИ САВА

Био једном један... – тако почињу све бајке. Само што је ова прича о истинитом догађају. Дакле: Био једном један принц. Живео је на двору и могао је да има шта год пожели. Чак је добио и део очеве земље да управља њиме. Но њега, веома посебног дечака, нису привлачили ратови, богатство и престо. Он је одлучио да све то напусти и да оде у манастир да служи Богу...

Од малена слушамо ову причу – причу о највећем српском светитељу Светом Сави. Обележава се 27. јануара (по Грегоријанском календару) и славе га сви православни Срби, као и православни Руси и Бугари што потврђује његову величину.

Пошто се Свети Сава у животу веома трудио да просвети свој народ, данас га славимо као школску славу. Зато смо ми у нашој школи такође прославили овај леп празник.

Пар дана пре празника у школи смо причали о Савином животу и његовим делима и подсећали се колико нама, Србима, он значи.

У четвртак те недеље смо након часова имали приредбу у његову част. Сви смо се заједно помолили Богу и програм је почео. Приредбу је започео хор, а у њој су учествовали и деца из вртића са рецитацијама, као и основношколци са представом „Косовски бој“ уз помоћ девојака из хора које су певале песму „Косовски бојур“. На многе је ова приредба оставила велики утисак због потресне приче о највећој српској бици и предивног извођења нашег хора. Након приредбе смо добили славски колач и кољиво.

У недељу, на дан Светог Саве, отишли смо у цркву, а након литургије смо одслушали рецитације које су нам припремили основношколци и почастили се послужењем у порти.

И тако је прошла наша слава Свети Сава. Верујем да су сви Срби и с мора и Дунава поносни што могу рећи да имају таквог светитеља!

Марија Јовановић, 9.б

Сунцокрети у Бриселу

Трагајући за лепотом, уметничким надахнућем и новим авантурама, драмска секција наше Српске гимназије „Никола Тесла” у Будимпешти стајала је испред високих зграда, непознатих улица, гледала је у продавнице препуне чоколада,

свуда око нас осетио се мирис свеже испечених вафла, око нас су били ужурбани туристи, а ми смо за трен застали и схватили да смо се управо нашли у осећању испуњености и среће. Понешени лепим тренуцима које смо доживели гостујући са представом „Судбине у магли”, насталој по роману професора Драгомира Дујмова „Воз савести”, у Београду и Суботици и док нам је у ушима још увек одзвањао одушевљени аплауз публике, нашли смо се у дивном граду Бриселу.

Захваљујући Српском позоришту у Мађарској и директору Милану Русу, као и његовом брату господину Алекси Русу, нашој директорки др Јованки Ластих, као и нашој професорици Зорици Јурковић Ембер на путовање у престоницу Белгије, кренули смо у недељу, 2. децембра 2018. уз договор да крећемо на аеродром тачно у 16 часова. Мала одступања у времену нису нам стварала проблем. Телефони су звонили и све заборављене ствари су се брзо пронашле. На аеродром смо стигли јако узбуђени и пуни позитивне енергије. Нестрпљиво смо чекали да уђемо у авион покушавајући да сви седнемо на место до прозора. Додатно узбуђење је стварало то што је већини од нас тај лет авионом био први пут, али све је протекло одлично. Иако смо уморни стигли у хотел, сачекали смо поноћ и честитали рођендан нашем глумцу Вељку Круљу.

Наредни дан био је фокусиран на нашу представу „Судбине у магли”. На јако малој позорници морали смо да у што бољем извођењу представимо целу радњу публици коју су чинили Срби и Мађари који живе и раде у Бриселу. Превод на мађарски језик је у неким тренуцима био потпуно непотребан, јер публика није могла да склони поглед са сцене, на којој су наши ученици невероватно приказали живот српских оптаната из Мађарске у пустим вагонима.

Након великог аплауза одушевљених посетилаца, следила је прослава уз неизбежно Ужичко коло. Сви су били на ногама и пресрећни због сјајно одрађене представе.

Сутрадан је био дан за разгледање. Прва дестинација нам је био Европски парламент, у којем су нас лепо угостили и провели кроз исти.

До главног трга видели смо и сликали још мноштво малих, слатких уличица, продавница и излога. Како би пронашли најлепше чоколаде, јурили смо кроз главни трг и ненамерно се нашли на сликама многобројних туриста.

На аеродрому је свако био на различитом ћошку, уз утикач, како би напунио телефон и поставио све слике на друштвене мреже.

У Будимпешту смо стигли пуни утисака, пресрећни и богатији за још једно искуство у животу. Ово путовање нам је доказало да напоран рад и упорност увек имају велике резултате.

И у име драмске секције „Сунцокрет” желела бих да се захвалим Српском позоришту у Мађарској без ког ово фантастично гостовање не би било овако невероватно.

Софија Цветковић, 10.ц

МОЈ ЖИВОТ НИЈЕ ЕПИЗОДНА УЛОГА

Твој браћ је био много бољи ученик од тебе. Баш ти је одвратна та боја косе, ај, молим те, врати ону сјау боју. БРУКАШ РОДИТЕЉЕ, они су тако дивни и образовани људи, а види себе. Свакако си одвратна, зашто се шминкаш? Имаш ноје као неки дечак. Види како ти је другарица згодна, а на шта ти личиш. Мислим искрено да јако лоше играш кошарку, али немој да се љутиш, није до тебе нејо једноставно немаш ти праћу ту као они, никада нећеш постићи ништа тренирањем, не губи време. Ти си превише фотиоенична, искрено на фотографијама си седам пута лепша нејо уживо, да те не познајем не бих те преознао. Ма ти си спортиста, знаш само да удараш у ту лоћу, ништа не учиш, тебе свакако не би интересовало да идеш на ову представу. Ниси ти за факултет, немаш тај кацикет. БОЉЕ СЕ ДРЖИ СПОРТА, САМО ТАКО МОЖДА И УСПЕШ У ЖИВОТУ.

Е, ма није то ништа. Јаој, а знаш шта се тек мени догодило? Ма превише размишљаш. Знаш како је тек МЕНИ било. Не знам, стварно, шта да ти кажем, само изигориши ситуацију. Веруј ми није ти ништа, немој да драмиш. Мислиш да си депресиван? Не лубај, до сад би био код доктора. Ма у мс-у си. То су хормони. Код психијатра? Па ниси ваља лудак, што би ишла код психијатра? Само је битно да се правиш да је све у реду и на крају ће и бити. Не показуј да ти је лоше. Ма само си под стресом збој школе. Све си то сама у глави направила. Анксиозност? Слушај, постајеш хихондар. Немој да измишљаш сад неке болести, само ти је досадно и имаш превише слободной времена. Што не нађеш неки посао? БИЋЕ СВЕ У РЕДУ...

Зашто се убила кад је била лепа и стално насмејана? Понашао се као да је све у реду, уосте не разумем шта се догодило. Никад ми није рекао да има било какав проблем. Јуче смо блејали, уосте није споменуо да нешто не ваља. Ништа не разумем шта се то догодило. Била је одличан ученик и финансијски стабилна, ја не разумем збој чега би желела да се убије? УВЕК САМ БИЛА ТУ ЗА ЊЕГА. НИЈЕ МОРАЛО ОВАКО ДА СЕ ЗАВРШИ.

И заиста, није морало овако да се заврши.

Ако вам је ноја у иису сви ће вас стално зашкивајти како сте се повредили. Ако сте психички у лошем стању нико вас неће иштајти како сте. Депресија нема облик. Анксиозност нема боју. Не постоји иис за душу, ниши облоја за ментално стање. Бар не она видљива. Ако нешто није видљиво, шачније ако ви то не примећујете, не значи да не постоји. Рана не мора да крвари да би била жива.

У последњих 45 година, стоја самоубиства се повећала за 60 посто.

90 посто самоубиства учињено је не због тренутно кризне ситуације, него због неке менталне болести која се развијала дуже време.

Самоубиство је први највећи узрок смрти код особа између 15-24 године.

Од 204 државе на свету, само 13 држава има стратегију на националном нивоу како би се сручила самоубиства младих.

Пре неколико година сам била депресивна. Била сам једно дете. Сада када размишљам о томе закључујем да је то заправо период моје животице када сам била најнасмејанија и деловала најсрећније. Многи пријатељи нису знали шта се дешава. Међутим, ни моја лична депресија ме није намерала да на овај начин размишљам о овој теми. Намерала ме је ментална болест мени блиске особе. Депресија, анксиозност, поремећај расположења, анорексија, булимичка зависност, неконтролисани бес, поремећаји личности, поремећаји настали после неке трауме. Свака од тих болести заиста постоји, међутим, делује анонимно. Све док не добије име и презиме особе до које вам је стало. Или ваше име. Ја сматрам да су само слабе особе трубе према другима. Сматрам да кукавице понижавају друге да би уздиале себе. Сви ми свакодневно изговарамо многе ствари без размишљања како ће то на некога да утиче. Не знамо ко какву борбу води и шта носи са собом сваки дан у школу, на посао или у рад. Ако је лепа, не значи да је срећна. Ако је добар ђак, не значи да је задовољан собом. Не ради се о односу какав ћете имати са неким. То што виђаш ову особу само у школи наредне 4 године и после тога никад више, не значи да можеш да будеш безобзиран према њој. Можда је после те четвори година заиста нећеш видети више никада, али та особа има име и презиме. Има браћу или сестру, своје амбиције, жеље и страве. Та особа је многа тога што ти вероватно никада нећеш имати прилике да сазнаш, али једно није. Њен живот није само епизодна улога у твојем животу. Многа је више од тога. Не ради другима оно што не би волео да теби неко ради (или ти је већ радио).

Ако пролазиш кроз овакав период, треба да знаш да ниси сами. Не умишљаше, ако осећаше да нешто није онако како треба да буде, онда није. Није срамота тражити стручну помоћ.

„Историја тренутка схватио сам да је све у мом животу, за шта сам мислио да је неуправљиво, заправо постојано управљиво. Осим чињенице да сам управо скочио.“

Кен Болдвин (преживели скакач са Голден Ејџ моста).

Сви који ме познају знају да је писање велики део мене. Као мајуранић и чланица хора, у свом последњем шекспиру у „Гимназијалцу“ желим да се захвалим професорки Оливери Мунишић. Хвала Вам што сте увек били ту и што сте ми помогли да будем бољи човек.

Мила Пејровић, 12.б

Пантљике

Један од најузвишенијих тренутака током четворогодишњег средњошколског школовања ученика јесте свечаност „Предаја пантљика“. Ова лепа традиција датира од пре два века и од тада се у свим мађарским средњим школама гаји овај изузетан обичај.

Тим несвакидашњим чином гимназијалци 12. разреда симболично постају матуранти.

Ове године је тај незаборавни догађај у животу матураната Српског забавишта, основне школе, гимназије, колегијума и библиотеке „Никола Тесла“ у Будимпешти приређен 1. фебруара у позоришној сали Културног центра „МОН“.

Захваљујући одличној организацији сва места гледалишта била су попуњена, а многи ученици млађих генерација стојећи су пратили занимљив програм.

Присутне су на српском и мађарском језику поздравиле водитељке Ана Малушић и Зорица Бркљач, ученице 11. разреда. Том приликом посебно је поздрављен Иван Тодоров, амбасадор Републике Србије у Будимпешти.

После поздравних речи уследило је свечано уручење пантљика. Сваки ђак је имао прилику да ужива у овом јединственом тренутку када је сва пажња усмерена на њега. Матуранти су потом заузели своја места у првим редовима гледалишта, а то је био знак да програм домаћина, ученика 11. разреда, може почети.

Морамо признати да је веома фрапантна, оригинална и симпатична

сценска игра обogaћена хумором, плесом, реп-музиком, одличном глумом и сценографијом за тили час освојила публику и пожњела бурне аплаузе. Биле су то кратке, али веома успешне слике из ђачког живота, почев од доласка у Будимпешту, преко доживљаја на часовима и у ђачком дому, па све до краја гимназијских дана.

Својим талентом публику су очарали следећи ученици 11. разреда: Алекса Панић, Миљан Вркић, Лара Камаси, Бојана Младеновић, Марта Михајловић, Ђорђе Вукадинов, Светлана Вујовић, Мина Перендић, Ана Добрић, Љиљана Ковјанић, Јована Зеџ, Марко Ђупић, Милош Филиповић, Вања Настић, Никола Плавшић, Марија Симић, Вања Павловић.

Скечеве 11. разреда осмислили су Бојана Младеновић, Марта Михајловић, Ђорђе Вукадинов, Лара Камаси. Пратећу музику саставио је Предраг Станојевић, слајдове ђака урадио је Данило Магазин, а за технички део представе задужени су били Тодор Жугић и Матеја Симић.

Наравно, све то не би било тако успешно без надзора и помоћи разредних старешина 11. разреда Светлане Чемерицић Кучера, Весне Бабић Седлачек и Андреје Мештер Апјок.

Свечани говор 11. разреда читале су Марија Симић и Габријела Варади. Из лепо написаног текста који су саставиле Марија Симић, Ума Киш и Марта Михајловић издвајамо овај део: „Похађање ове школе, мораћете признати, пружило вам је необичну прилику, или боље рећи привелигију да искусите, научите, поделите и умножите најразличитија искуства. Једно од њих јесте и ово у којем имамо прилику да будемо део закључивања једног поглавља вашег живота, симболично, као што сте и ви били део почетка нашег. Свако од вас овде је кроз претходне четири године прошао јединствен пут. (...) Успели сте, дошли сте до ове ноћи у којој се све то сабира и до

ове сцене и сјаја који доликује једној матурској вечери. Ни сви мостови овог велеграда у којем смо вечерас, не сијају ноћас као ви. Срца нека вам буду поносна, али у души нека остане усхићење и скромност за дане који долазе.”

Недуго потом уследио је веома занимљив и надахнути говор слављеника који су читали: Нађа Марчетић, Ана Маргушић, Филип Иланковић, Катарина Фекете, Лара Живковић и Наташа Балаж.

Представници матураната осврнули су се на минуле догађаје средњошколског школовања и захвалили се свима који су им у томе помогли. Говорници су том приликом подсетили присутне и на важну чињеницу да су они били прва генерација са три одељења Српске гимназије у Будимпешти. Открили су нам још и то да су на све екскурзије заједно одлазили, да су били одлични другари са здравим духом надметања у учењу и да су свесни да им предстоји још један „баук“ који се зове – матура! Говор је био прожет финим хумором и досеткама, а такође и мудрим мислима младића и девојака.

Суштину њихове беседе можда најбоље одражава последња реченица коју је прочитао матурант Иланковић: „Размисли добро какве ћеш трагове оставити за собом!”

Матуранти су потом позвали на сцену своје разредне старешине Кристину Бекић, Мирјану Трагор и Алена Нађа, којима су у знак захвалности и пажње уручили пригодне поклоне. Пантљике и букете цвећа су том приликом на позоринци предали својим разредницима, а потом и директорки др Јованки Ластаћ, Ксенији Сушић Марков, заменику директора, Драгани Меселцији и Зорици Јегер, разредним старешинама у Српском ђачком дому.

При крају првог дела програма окупљенима се обратила директорица др Јованка Ластаћ. После поздравних речи она је признала да је увек ганута приликом „Предаје пантљика“, али овај пут је то за њу уједно и један мали јубилеј. Наиме, ове године је десети пут присутна на „Пантљикама“ у функцији директора. Она је изразила своје уверење да је управо ова свечаност најмотивнији догађај током школовања једног гимназијалца. Уједно је указала и на то да се из године у годину квалитет оваквих приредаба све више повећава. Потом је матурантима пренела поруку: „Ускоро ћете увидети да Српска гимназија „Никола Тесла“ у Будимпешти и није најстрашнија ствар на свету!” Директорка је још додала и то да матурантима тек сада следи најлепши, најузбудљивији и најпријатнији период живота, а то су студентски дани. Др Јованка Ластаћ је на крају свог обраћања још рекла и ово: „Пантљике су почетак краја, али знајте, никада више овако искрена пријатељства нећете склапати као што сте овде у нашој гимназији. Ова школа ће вам заувек остати и сећању. А после пет-десет година посетите нас. Увек сте нам добродошли! На крају вам желим пуно здравља, а то је најважније. Али знате, како се каже, – онај ко преживи „Николу Теслу“ ништа му се тешко више не може десити!”

После тога уследио је други део програма, плесови матураната. Модерне игре су изазвале право дивљење родитеља, родбине, пријатеља и познаника. Лепо увежбане кореографије су очарале све присутне те зимске вечери у Будиму. Након веома успешног програма уследила је богата закуска.

Д. Д.

Дани матерњег језика

У уторак, 21. фебруара 2019. године у српској школи у Будимпешти обележена је 20-годишњица Светског дана матерњег језика. Поводом тога су одржана предавања о најзначајнијим српским књижевницима како средњег века тако и данашњице.

Ученице 9.ц разреда Нина Николић, Ана Марчетић, Маша Сврдлин и Дуња Миодраг су одржале презентације у којима су говориле о најзначајнијим женама средњовековне културе у Србији, а неке од њих су: Јелена Анжујска, царица Јелена, кнегиња Милица Хребелановић... Након ових презентација ученица Срна Азировић је изрецитовала стихове „Похвале кнезу Лазару”. Професорка

српског језика Кристина Бекић је у свом говору истакла важност матерњег језика за све народе као и то да свака изговорена реч на матерњем, језику има моћ. Након овога су ученице 11.а разреда Лара Камаси и Ана Малушић говориле о животу Мине Караџић, ћерке Вука Стефановића Караџића. Уследила су предавања ученица 10., 11., и 12. разреда Мине Јаковљевић, Нађе Марчетић, Кристине Секулић, Анастасије Ачански, Дорис Стојилковић, Милице Цигурски, Ане Маргушић, Милице Секулић, Јане Лишанин и Марије Пузигаћа о многим књижевницама нашег народа. Неке од њих су Милица Стојадиновић Српкиња, једна од најзначајнијих представница српског романтизма, затим Исидора Секулић, једна од најзначајнијих српских списатељица као и анализа њеног дела „Путопис из Норвешке”. Споменуте су још и Десанка Максимовић и једно од њених најпознатијих дела „Крвава бајка”, Радмила Лазић, Јелена Ленголд и још многе друге. На крају је и сама професорка Кристина Бекић одржала презентацију о најбољим савременим српским списатељицама. Она је у својој презентацији све присутне упознала са радом Милице Мићић, Светлане Велмар Јанковић и Гроздане Олујић.

Након завршеног програма професорка Бекић се захвалила свим присутнима и још једном истакла важност познавања, чувања и неговања матерњег језика.

Урош Симић, 10.ц

Сретење

Као и сваке године дана 14.02. у нашој школи је обележен Дан државности Републике Србије познатији као Сретење. После часова, директорке школе и дома др Јованка Ластих и Јулијана Которчевић, професори, ђаци и сви запослени у школи су се окупили у сали за физичко у којој је одржан програм.

За овогодишњи програм је била задужена професорка српског језика Катарина Басарић, а учесници су били ученици 10.б одељења. За декорацију је била задужена професорка ликовног Изабела Борза, а за кореографију професор плеса Душан Вуковић. Свечаност је започета химном „Боже правде“ коју је извео хор наше школе под руководством професорке музичког Оливере Младеновић Мунишић. Водитељи програма су били Аница Шијаковић и Лазар Мандић. Они су причали о важности овог дана за све Србе, као и о бројним народним веровањима и обичајима који су везани за овај дан. Након овога уследила је представа у извођењу ученика Вељка Круља, Луке Радуловића, Уроша Дамјановића, Обрада Дабовића, Тодора Глигоријевића и Марка Родића. Они су овом представом приказали почетак Првог српског устанка и избор Карађорђа за војску. Уследила је сцена разговора Доситеја Обрадовића и Карађорђа, а затим је ученица Александра Секулић извела прву химну Србије „Востани Србије“ коју је написао Доситеј. Ученице Невена Деспотовић и Николина Кошанин су прочитале стихове владике Петра Петровића Његоша посвећене Карађорђу Петровићу.

Веома занимљив, успешан и поучан програм је завршен колом „Играле се делије“ и песмом „Ово је Србија“ након чега је одушевљена публика великим аплаузом наградила све учеснике представе.

Миона Мејућ, 9.а

ШТИТ

Да ли си некад приметио да се можда не осећаш пријатно у датом тренутку? Ја јесам, људи око мене то не примећују, нити ја то тражим од њих. Запитао сам се зашто се осећам као да не треба да будем на овом месту, да једноставно не припадам ту. Размишљао сам о томе да само изађем одатле и не вратим се никад. Често ми се дешава да дозволим да људи око мене упију моју позитивну енергију и пренесу ми негативну. Десило ти се то некад, зар не? Некако покушавам да пронађем начин на који ћу се одбранили од таквих ситуација. Знам да ћу сутра размишљати о томе и да ћу се смејати сам себи зато што сам то допустио, нервирао се због неких мизерних ствари. Али те мизерне ствари у том тренутку постану много веће него што заправо јесу. У том тренутку као да заборавим све што сам научио о налажењу добрих и позитивних ствари, чак и у најтежим тренуцима. Те мисли неће да ми изађу из главе, осетио сам како је почела да се ствара агресија у мени. Тад сам се сетио да сам себи ствараш доживљај о било чему. Одлучио сам да предузмет нешто, покушао сам да размишљам о стварима које волим, пријатељима и породици, али то није много утицало на мене. Почео сам да размишљам о томе да можда нисам довољно овладао својим духом да бих направио „штит“ од таквог осећаја, пробао си да размишљаш о томе? Некако сам се осећао као да нема излаза из тог „тунела“ у коме се налазим. Идем у једном правцу, али никако да наиђем на светло на крају тунела. Неки људи су тада приметили промену у мом расположењу, али ја се нисам потрудио да им објасним шта ми је. Раније, када бих се нашао у таквој ситуацији, трудио бих се да им објасним како се заправо осећам, али углавном то нико није разумео. Нико искрено не може да те схвати ако се није осећао исто као и ти. Можда ће да покуша да разбере како се осећаш, али не може да схвати. Ако се та особа са којом си причао о томе осетила исто као и ти, можда може да ти помогне, да ти објасни на који начин су он или она то пребродили. У таквој ситуацији нисам знао да се снађем. Али у једном тренутку сам добио жељу да запишем и објасним како се осећам, почео сам да пишем. Писањем неких доживљаја из мог живота, почео сам да се осећам лепше. Потрудио сам се да ту енергију искористим као инспирацију за писање. Тада сам осетио као да сам направио „штит“ од тога, такође сам почео да назирем светло на крају тунела. Ако се било кад будеш осећао исто или барем слично као ја, потруди се, послушај своје срце. Ти и само ти можеш да направиш „штит“ од тога, ти си једини који може да пронађе то светло на крају тунела. Можеш, ја верујем у тебе.

Огњен Малушић, 10.ц

„Златни кошаркаши”

Убедљивом победом у финалној утакмици Затвореног првенства Будимпеште која се играла 28. фебруара 2019, мушка кошаркашка екипа Српске школе „Никола Тесла” је освојила прво место на турниру и квалификовала се за два престижна такмичења: Државно првенство Мађарске и Ђачку олимпијаду која ће се одржати у Печују од 4. до 7. априла 2019. године. У финалној утакмици противник момцима кошаркашког тима „Тесла” била је екипа Гимназије „Папа Јован Павле II” (II. János Pál Pápa Gimnázium) „Теслини” кошаркаши су добили са великом разликом 52-37 (26-8; 3-13; 10-8; 13-8). Победи је највише допринела тимска пожртвована одбрана и дисциплинованије кретање у нападу. Сваки играч је на свој посебан начин допринео остварењу крајњег циља. И што је најважније, много рада и залагања тренера, Дејана Младеновића који је код својих играча развио одличан тимски дух.

Екипу су чинили следећи играчи: Вељко Ђокић, 10.б, Милан Вукичевић, 10.ц, Михајло Јанковић, 11.б, Петар Јовић, 10.ц, Стеван Видак, 9.а, Петар Белић, 10.ц, Алекса Југовић, 10.ц, Алекса Ђатић, 10.ц, Стефан Кастратовић, 9.ц, Димитрије Радовановић, 10.ц, Матија Хегедиш, 9.а и Лазар Тилгер, 9.а. Тренер екипе је професор Дејан Младеновић.

Након зимског распуста, па све до последње утакмице, „Теслини” кошаркаши нису знали за пораз. Остварили су убедљиве победе у школским првенствима против „Пијаристичке гимназије” (Piarista Gimnázium), Гимназије „Ференц Ракоци II” (II. Rákóczi Ferenc Gimnázium) и Гимназије „Јанош Арањ” (Arany János Gimnázium) као и Гимназије „Папа Јован Павле II” (II. János Pál Pápa Gimnázium) У утакмици квалификације за Ђачку олимпијаду остварена је још једна победа против школске екипе „Пијаристичке гимназије” (Piarista Gimnázium) резултатом 77-30 и тиме је обезбеђена утакмица полуфинала са Гимназијом „Етвеш” (Eötvös Gimnázium). Тај сусрет је одигран 22. фебруара у сали Српске гимназије „Никола Тесла”. Остварена је убедљива победа резултатом 69-23.

Уживај ☾

Заборави све
што те вуче на доле.
баци са својих рамена сва туђа очекивања
и буди свој.
причај гласно
и стој иза својих речи.
немој се плашити туђих мишљења,
у твом случају само оно што ти мислиш је важно.
смеј се,
поздрављај нови дан.
не размишљај о негативним стварима,
па зар ћеш на то да трошиш своје време?
поштуј правило <пет за пет> :
уколико нешто неће бити битно за пет година,
не мисли о томе дуже од пет минута.
плачи, покажи емоције.
воли,
грли,
љуби.
гледај облаке.
пиј кафу какву волиш.
читај, пиши.
ради оно што те чини срећним
и немој допустити
да ти неко каже да је то неисправно.
срећу чине мале ствари,
створи их себи.
уживај.

Јована Жугић 10.ц